

8

”DU ER NERVØS,” konstaterede Lucas, da vi drejede ind ad mine forældres indkørsel ved middagstid.

Jeg sendte ham et kort blik og skar ansigt. Lige det behøvede man ikke være vampyr for at fornemme.

”Måske er den her afskedsmiddag en fejltagelse,” sagde jeg og stirrede på det sirlige hvide hus, hvor jeg havde boet det meste af livet.

”Det er din sidste mulighed for at være sammen med dine forældre – det er aldrig en fejltagelse at sige farvel.”

Jeg bed tænderne sammen og hev en mundfuld luft ind. Måske ville mine forældre bare tro, at min opførsel skyldtes Rebeccas død?

”Skal jeg lægge en dæmper på nervøsiteten?” spurgte Lucas og betragtede mig.

Et øjeblik virkede tanken fristende, men selv om jeg ikke anede, hvordan jeg skulle komme gennem dagen, ønskede jeg at huske hver eneste detalje af afskeden. Jeg ville mærke hver en følelse, der stadig gjorde mig til menneske.

”Nej, men du kan vel altid blinde min mor og far, hvis jeg ikke klarer rollen,” svarede jeg og steg ud af bilen.

Alexander stod bag vores mor i hoveddøren og stirrede udtryksløst på os.

”Dejligt, at I ku’ komme.” Min mor prøvede at skjule sit bekymrede blik, mens hun skævede til mig. ”Det er rart, at vi kan samles til afskedsmiddag, inden Alexander rejser tilbage.”

Jeg nikkede og knugede Lucas’ hånd.

”Kom ind og sæt jer,” indbød min far og begyndte at gå mod stuen.

Vi satte os i de storblomstrede sofaer. Jeg lod blikket glide rundt, mens min far gav sig til at snakke. Som med Rebeccas lejlighed indprentede jeg tavst hver en detalje af mit barndomshjem.

Min mor kom ind med drikkevarer og en nydeligt anrettet hors d’oeuvre. Hun satte sig ved siden af mig.

”Hvordan har du det?” spurgte hun, mens mændene var i gang med en samtale, som jeg havde opgivet at følge med i.

”Skidt,” svarede jeg kort.

”Det bliver lettere, min pige. Tiden læger alle sår.” Hendes trøstende ord havde den modsatte effekt. Om jeg så levede for evigt, ville såret aldrig hele.

Jeg slog blikket ned og forsøgte at finde modet. I et glimt kunne jeg se Marcus og Hector i én ondsindet sammenblanding. Billederne fremkaldte en hævngherrig følelse, som styrkede min beslutsomhed.

”Lucas og jeg rejser væk,” udbød jeg anspændt og fik alle til at tie.

Alexander stirrede på mig, mens min far rømmede sig. ”Det lyder da som en fremragende ide. Du vil have godt af at komme lidt væk. Hold et par ugers ferie og få det hele på afstand.”

”Hvor tager I hen?” Min mor lød lidt mere forbeholden.

Jeg mærkede tårerne komme snigende og opgav at holde dem tilbage. Jeg havde fundet viljen, men følelserne kunne jeg ikke kontrollere.

”Mor,” snøftede jeg. ”Kan du huske, hvad du sagde for nogle dage siden – det med, at jeg skal følge hjertet og træffe de rigtige valg for mig? At jeg skal skabe forandring?”

Min mor nikkede med et bekymret udtryk i øjnene.

"Det her er mig, der har truffet mit valg." Jeg rejste mig fra sofaen og gik hen til klaveret, hvor familiebillederne var omhyggeligt opstillet. Et par sekunder stirrede jeg på fotografierne, inden jeg så på mine forældre. "Vi rejser væk på ubestemt tid uden nogen fast destination. Jeg har brug for at komme væk herfra."

Min mor og far kiggede på hinanden.

"En jordomrejse?"

Lucas sendte mig et let smil.

"Ja, mor, lad os kalde det for en jordomrejse," svarede jeg.

"Men på ubestemt tid ... Hvad med dit arbejde og dine forpligtelser herhjemme?"

Selv om tårerne trillede ned ad mine kinder, kunne jeg ikke undgå at trække på smilebåndet. Det var typisk min far at prioritere ansvarlighed.

"Mit job er sagt op, og lejligheden tilhører jer – jeg kommer ikke til at bo der igen. Mine ejendele bliver flyttet ud på Godset, og resten vil Alexander være behjælpelig med at afsætte."

"Vidste du det her?" spurgte min far og så rådvildt på Alexander.

"Jeg har haft kendskab til deres planer," svarede han og kæmpede tydeligt for at virke rolig.

Min mor var lamslået. Det var næppe det, hun havde forestillet sig, da hun sagde, at jeg skulle træffe valg uden at tænke på dem.

"Hvorfor så drastisk? Det virker så forhastet. Er du sikker på, at du har gennemtænkt det ordentligt?" spurgte hun. "Hvad med jeres bryllup?"

"Beslutningen har været længe undervejs," svarede jeg oprigtigt. "Rebeccas død har bare gjort den endegyldig." Det med brylluppet kunne jeg ikke give hende svar på.

"Hvornår tager I af sted?" Min far havde dybe rynker i panden.

"I morgen," svarede Lucas og blandede sig endelig i samtalen.

"*I morgen!*" råbte min far, mens min mor tydeligvis ikke anede, hvad hun skulle stille op.

"Hør her," bad Lucas og stillede sig til ved min side. "Victoria har bedt mig give hende en ny begyndelse. Hun har brug for at omdanne sin eksistens for at hele sårene; for at blive stærkere. Hun skal følge sit eget budskab." Han stirrede indtrængende på mine forældre. "Lad os støtte og hjælpe hende med at blive uovervindelig."

Min mor og far nikkede fraværende.

"Kommer vi til at høre fra jer?" mumlede min mor.

Jeg så desperat på Lucas. Jeg kunne ikke give dem falske forhåbninger.

"Vi skal sørge for, at I får et livstegn," lovede han.

"Victoria, er du sikker på, at det er det, du vil?" Min far virkede mere rolig nu.

Jeg gik hen og gav dem begge et inderligt knus.

"Det er min skæbne, og jeg har valgt at følge den," græd jeg ærligt.

"Vi kommer til at savne dig forfærdeligt." Min mor lød fortvivlet.

Jeg havde ondt af hende – ondt af mig selv.

"Jeg vil aldrig glemme jer," hviskede jeg.

Vi knugede hinanden, indtil min mor rettede sig op. "Jamen, så er det her da i sandhed en afskedsmiddag," udbroød hun og kiggede rundt på os alle.

Lucas nikkede og sendte mig et anerkendende smil. Alexander virkede lige så lettet, som jeg følte mig indeni. Vores forældre havde fået overleveret sandheden uden at forstå konsekvenserne til fulde. I det mindste forlod jeg min verden uden at lyve.

"Pas nu godt på dig selv," sukkede min mor vemodigt, da vi timer senere stod i aftenskumringen. "Jeg håber, at du vil genvinde sindsro ude i den store verden." Hun gav mig et kærligt kram.

Jeg knugede hende imod mig. Hvad end mit budskab var, føltes tanken om fred i det mindste opløftende.

”Jeg elsker jer.” Jeg havde ikke sagt de ord ofte nok, og nu var tiden rindet ud. Havde de nogensinde tvivlet, skulle de i hvert fald vide det nu.

Jeg slap min mor og omfavnede min far.

”Du kan altid komme hjem igen, det ved du,” bemærkede han.

Jeg betragtede dem begge. Min mors trygge hænder og min fars bekymrede blik. De havde givet mig livet – rodfæstet mit væsen. Nu var det op til mig at føre det videre.

”Tak for alt, hvad I har gjort for mig,” hviskede jeg ulykkelig.

Min far gav Lucas hånden. ”Jeg stoler på, at du vil passe godt på min datter.”

Lucas smilede oprigtigt, mens Alexander lagde armen omkring mine skuldre og ledte mig mod bilen. Vores forældre stod på trappen og vinkede efter os.

Bag de tonede ruder kunne jeg ikke længere tilbageholde følelserne. Så snart motoren satte bilen i gang, hulkede jeg højlydt og gav mig til at slå på sædet. Alexander tog om mine hænder og knugede dem mod sit bryst.

”Ssh, ssh ...”

Lucas sendte mig et udtryksløst blik og kørte os væk. Væk fra barndommens trykke rammer.

Jeg ejede næsten intet. Alligevel virkede det som en uoverskuelig opgave at pakke sit liv sammen på få timer.

Alexander samlede papkasserne, mens Lucas og jeg fyldte dem med ligegyldige ting. En enkelt papkasse stillede jeg til side og pakkede omhyggeligt med de ting, som havde værdi. Ting, som jeg ønskede at blive genforenet med efter omdannelsen. Fotografier og personlige papirer. Min yndlingsmusik, enkelte nips og arvestykker.

Mine smykker. Rebeccas tørklæde, som stadig bar hendes duft. Mit bedste tøj, som mest havde betydning, fordi Rebecca havde syet det.

Inden jeg lukkede kassen, hentede jeg den lange, hvide stofpose og lagde den på toppen.

"Hvad er det?" spurgte Lucas.

"Noget dyrebart," svarede jeg og sukkede trist.

Han smilede eftertænksomt og lukkede kassen.

"Vent." Jeg rejste mig hurtigt og gennemsøgte papkasserne. Der var endnu en ting, som jeg ønskede at blive genforenet med i fremtiden.

Den lille hjerteformede sølvbroche blev det sidste i den kasse, som indeholdt essensen af mit liv. Klenodier fra en snart svunden tid.

Lejligheden var næsten ryddet, da jeg gik ind i soveværelset og fandt min rejsetaske frem.

"Hvad får jeg brug for?" spurgte jeg og følte mig pludselig hjælpeløs. For hvad pakkede man egentlig til sin sidste rejse?

"Mod!" svarede Alexander inde fra stuen.

Lucas fnøs og kylede en pude gennem rummet. Den ramte Alexander i hovedet og fik ham til at grine overstadigt.

"Jeg er glad for, at I to drengerøve morer jer," vrissede jeg og satte mig opgivende på sengen.

Alexander lod sig dumpe ned ved siden af mig, og jeg vidste, at han forsøgte at holde sammen på sig selv for min skyld.

"Du skal bare pakke nøjagtigt, som hvis du skulle på ferie," be sluttede Lucas.

"Verdens længste ferie," indskød jeg.

Alexander stirrede frem for sig. "Tænk engang ... du kommer til at være femogtyve i al evighed, mens jeg bliver gammel og grå. Du kommer til at opleve myten om evig ungdom."

"I en hård og kold krop," bemærkede jeg og rynkede panden.

"Du bliver fuldstændig uimodståelig," sukkede Alexander og smilede.

"Victoria kommer til at lægge verden for sine fødder," medgav Lucas og hev mig op fra sengen.

"Hensyn, venner," kvækkede Alexander, da Lucas' mund søgte min hals.

"Undskyld, men din søster er allerede helt uimodståelig," lo Lucas.

Jeg trak mig væk og fortsatte nedpakningen. Tøj ville jeg få brug for, uanset om jeg var menneske eller vampyr, og toiletsager var også nødvendige.

Først på natten var vi endelig færdige. Rundt om stod papkasserne stablet. Skabe og kommoder var tomme, og møblerne virkede allerede efterladte.

For sidste gang gik jeg ud på balkonen og så ud over Vestskoven. Min lille balkon, som mindede om alle de mørke aftener, hvor jeg havde siddet med Rebecca og lyttet til hendes detaljerede referater. Balkonen, der mindede om sol, stjerner og stilhed.

"Er du klar til at køre?" spurgte Alexander bag mig.

Jeg stirrede tankefuldt mod skovbrynets tusmørke. Som en midnatssol strålede fuldmånen og tillod mig at se ind mellem de sorte stammer.

Jeg fæstnede blikket på en bleg sten. Hård og kold oplyste månen den i mørket.

"Det er virkelig forbi nu ... mit liv," mumlede jeg uden at se på min bror.

Han blev stående i døren, men jeg kunne fornemme hans blik mod min ryg.

"Jeg kommer til at savne dig," hviskede han.

Jeg vendte mig og genkendte mine egne smertefulde følelser i udtrykket i hans ansigt.

”Vi skal snart ses igen,” lovede jeg i et forsøg på at gøre os begge bedre tilpas. ”Alex, du er den bedste storebror, man kan ønske sig. Uanset hvor eller hvad jeg er, vil den del aldrig ændre sig.”

Alexander lagde armene omkring mig og sukkede. ”Hvad stiller jeg op nu, hvor du ikke længere har brug for mig?”

”Jeg har stadig brug for dig – du er min eneste forbindelse til fortiden. Jeg aner ikke, om der kommer til at gå en måned, et år eller måske et helt årti, men jeg vil finde dig, så snart det er sikkert. I mellemtiden skal du leve livet fuldt ud.” Jeg smilede vemodigt. ”Forfølg dine drømme og vær lykkelig – det ønsker jeg for dig.”

Han skar en lidende grimasse. ”Jeg vil tænke på dig konstant.”

”Det ved jeg, og det føles trygt. Selv om jeg får en distance til fortiden, har den ikke glemt mig, så længe du eksisterer.”

Han lukkede øjnene og holdt fast om mine hænder. ”Vi har haft et godt liv sammen. Måske er det ikke forbi?”

”Vi har ikke oplevet det bedste endnu,” afgjorde jeg, da en iskold vind trængte gennem balkondøren og fik mig til sukke. ”Jeg er klar nu,” bemærkede jeg og mødte Lucas’ blik i døren.

Han smilede til Alexander. ”Er du sikker på, at du ikke vil med ud på Godset? Du kan sagtens blive til i morgen.”

Alexander rystede på hovedet. ”Jeg kan ikke klare at trække tiden længere. Mit hjerte skal trods alt holde mange år endnu.”

Jeg slog armene omkring min bror og gav ham mit sidste menneskelige knus. ”Jeg elsker dig,” hviskede jeg og lukkede øjnene.

Alexander holdt mig tæt. ”Og jeg elsker dig, søs.”

Jeg kunne fornemme hans svage hulken, der fik kroppen til at skælve, og jeg kunne smage mine varme, salte tårer. Dette skulle være mine sidste tårer. Når Alexander var væk, ville jeg ikke græde mere. Kun lykkelige tårer.

Jeg tog en dyb indånding og trak mig ud af hans favntag. Beslutningsomt tørrede jeg øjnene og så ind i hans slørede blik.

”Vi ses i fremtiden,” fastholdt jeg og fremtvang et smil.

”I fremtiden,” medgav han.

Så slap jeg min bror og vendte mig mod Lucas. Uden at se tilbage forlod jeg Alexander på balkonen. Jeg forlod mit hjem og lagde livet bag mig. Og mens vi kørte gennem natten, spekulerede jeg på, om jeg nogensinde ville vende tilbage. Ville jeg, som Lucas, søge tilbage til fortiden, når den var kommet på så lang afstand, at jeg var glemt?

”Hvad sker der med Godset nu?” spurgte jeg stille.

”Jeg låner det ud til mine rådsmedlemmer. De har brug for at være i nærheden af byen, så længe de skal beskytte din familie.”

”Tror du nogensinde, vi kommer tilbage?”

”En skønne dag – hvis du har lyst? Vi kan altid komme forbi uden at blive bemærket – der er jo ikke noget, der behøver at være definitivt.”

Jeg skævede til ham. At være vampyr ville selvfølgelig flytte grænserne for, hvad der var muligt. ”Hvorfor vil Marcus lade os bo på Rådets hovedkvarter? Jeg troede, det var tophemmeligt for alle andre end Rådets medlemmer?” Jeg kneb øjnene sammen.

”Det er hemmeligt for alle andre end Rådet og ophøjede vampyrer,” understregede Lucas og så indgående på mig.

”Nåh ...” Det var stadig svært at forholde sig til, at jeg om få dage ville være øverst på rangstigen i en verden, jeg aldrig havde drømt om at indtræde i.

Lucas drejede bilen ned ad skovvejen. ”Du klarede det godt i dag,” bemærkede han, da vi parkerede ved jernlågen. ”Du er virkelig tapper. Det har jeg stor respekt for.”

”Jeg føler mig ikke særlig tapper,” svarede jeg og så op mod træernes kroner.

Han tog min hånd og aede den blidt. ”Elskede, jeg er følelsesløs, men ikke blind. Jeg kan se, hvor svært det er at give slip, og det er

blevet meget klart for mig, hvorfor mennesker normalt bliver om-dannet uden at være forberedt." Han så tankefuldt frem for sig.

Jeg trak på skuldrene. "Jeg ved faktisk ikke, hvad jeg ville fore-trække. Måske er der en mening med, at udsete mennesker skal igennem en bevidst afslutning af deres menneskeliv?"

Lucas betragtede mig eftertænksomt, før han åbnede bildøren.

"Er du træt?"

Jeg rystede på hovedet. "Jeg ønsker ikke at sove min sidste tid væk."

Han så op mod fuldmånen, der stod direkte over vores hoveder. "Det må være en lys nat for dig, eftersom jeg ikke kan sanse mør-
ket," antog han. "Lad os gå en tur."

Jeg tog hans hånd og fulgte ham ind mellem de tætte stammer.

Vi gik i stilhed, og anspændtheden aftog for hvert et skridt. Selv om det var køligt, kunne foråret tydeligt fornemmes på luften og skovens dufte. Det skabte den samme livbekræftende følelse hvert år. En følelse af håb.

Jeg betragtede tågen af min ånde og Lucas' mangel på samme, da han trak i min hånd og standsede. Han smilede og stirrede ind i buskadset, mens han hev mig lydløst ind foran sig.

"Lyt," hviskede han smørblødt.

Jeg lyttede og kneb øjnene sammen for at se.

"Elskede ..." Han kyssede mig ganske let ved øret. "Brug dine sanser. Luk øjnene, slap af og lyt," hviskede han.

Jeg fyldte lungerne med den kølige natteluft og lukkede øjnene. Lucas' arme lagde sig beroligende omkring mig, mens jeg lyttede intenst. En kort stund var alt tyst ... øjeblikket efter blev skovens intense stilhed brudt af den fineste sang. Et repertoire af høje, klare fuglefløjt fra et sted i mørket. En serie af klikkende, klaprende og klukkende toner gav genlyd mellem træstammerne og blev besvaret et andet sted i en ny variation af sangelementer.

”Hvor er det smukt,” hviskede jeg betaget og turde næsten ikke trække vejret. Klangen fik hårene til at rejse sig på armene.

”Det er nattergale,” svarede han.

Jeg åbnede øjnene og så forbløffet på ham. ”Hvorfor har jeg aldrig hørt dem før?”

”De befinder sig kun her få måneder om året, og de er meget sky,” forklarede han sagte.

Jeg huskede den aften, hvor han fortalte mig om de to nattergale i Godsets jernlåger. Nattergalene, der symboliserede hans efternavn. Han sammenlignede den lille fugls adfærd med sin egen.

”Jeg anede ikke, at de synger så fantastisk,” sukkede jeg og lyttede igen.

Han vendte mig om imod sig og så ind i mine øjne. ”Den første gang jeg hørte dig synge, ledte du mine tanker hen på en nattergal,” hviskede han og flettede vores fingre sammen. ”Forstår du, vampyrer opfører sig på mange måder som nattergalen, og du synger så smukt som en. Om få dage vil de to dele blive forenet.”

Jeg hørte den lille fugl flyve gennem luften bag mig. Den landede i nærheden og fortsatte sin ivrige sang på sit helt eget niveau.

Lucas’ øjne skinnede dragende i det klare månelys. ”Elskede, du behøver ikke frygte at blive omdannet til en ond, grufuld djævel. Du vil blive skabt som den skønneste, reneste nattergal. Hemmelighedsfuld og diskret, draget af natten og fyldt med de smukkeste toner. Mere fuldendt end alle os andre tilsammen.” Han kyssede mine hænder uden at slippe mit blik. ”Nattergalen er en del af mig, min fortid og mit væsen. Nu bliver nattergalen også min fremtid. Nattergalen er hele *min* skæbne!” tilføjede han.

Jeg var overvældet. Rørt dybt ind i sjælen. Aldrig før havde nogen ramt mig så rent og direkte i brændpunktet for alle mine følelser. I dette øjeblik vidste jeg, at selv om Lucas ikke var et emotionelt væsen – selv om han var kold, og hans hjerte var stille, så anerkendte

han hver en følelse, der boede i mig. Han havde forstået mit tab, min sorg og min smerte. Han havde forstået den angst, jeg nærede mod det væsen, jeg snart ville blive. Han havde set min lidelse, men han kendte også min lykke. Han vidste, hvad der gjorde mig tryk.

Lucas havde vist mig en positiv tilflugt fra mine mørke følelser. Han havde givet mig asyl i et lille levende stykke af natten.

9

BAGERST I GODSETS kælder gemte sig endnu en hemmelighed. I den fjerneste afkrog af det middelalderlige rum skjulte sig en lem i gulvet. Dybt under jordoverfladen befandt sig endnu et kælderrum.

Jeg lyste forsigtigt ned i det kulsorte dyb med lommelygten, mens Lucas forsvandt ned i hullet med min papkasse i armene.

"Lucas?"

"Bare spring, jeg griber dig," svarede han som den naturligste ting i verden.

Jeg lo nervøst. "Er du rigtig klog? Det tør jeg ikke!"

"Stoler du ikke på, at jeg griber dig?" Jeg kunne høre, at situationen morede ham.

"Selvfølgelig, det virker bare skide uhyggeligt dernede – klaustrrofobisk," gøs jeg og lyste ned i hullet for at finde omridset af hans ansigt.

Han frembragte en spøgefuld, gysende lyd. "Tror du, jeg har min kiste stående hernede, eller er det mere det faktum, at der står en vampyr på spring og venter?"

Jeg lo og trippede ved kanten.

"Du griber mig!" pointerede jeg.

"Det lover jeg."

"Argh ... indimellem glæder jeg mig ligefrem til at blive vampyr,"

stønnede jeg og lagde lygten i min trøjelomme. Lucas lo fornøjet, og i et tilbageholdt åndedrag trådte jeg et skridt ud i den tomme luft. Faldet fik mig til at gispe, men sekundet efter landede jeg sikkert i Lucas' arme.

"Det var ... uh ... klamt!" gøs jeg og hev lommelygten frem. "Hvor er så din kiste?"

"Du kan vel kalde hele rummet for min kiste."

Jeg lyste rundt på væggene. Det var svært at få et klart indtryk af rummet, men til trods for at vi befandt os dybt under jorden, virkede der tørt. Der var ikke meget plads, måske seks-syv kvadratmeter, og langs væggene stod utallige trækasser.

"Det er mit allerhelligste, mit skatkammer," forklarede Lucas og fik mig til at lyse imod ham. "Det er her, jeg opbevarer de ting fra min eksistens, der ligesom indholdet i din kasse har en værdi. Ting, der vil være afslørende, hvis de bliver opdaget." Han løftede en mindre kasse hen på et bord og åbnede den. Jeg rettede nysgerrigt lyset mod kassen, mens han trak en gammel papirrulle frem og foldede den ud.

"Her er min fødselsattest."

Jeg stirrede forbløffet på det tykke papir. Lucas' fulde navn, fødselsdato og hans forældres navne var påført med blæk og en næsten ulæselig håndskrift.

Så fremdrog han en lille læderpose og løsne snøren. En klingende, metallisk lyd gav ekko i rummet, da en fin guldring landede på bordpladen.

"Sophias vielsesring," oplyste han og så på mig.

Jeg studerede ringen i lyset fra lommelygten. Indvendigt var årstallet 1780 indgraveret.

"Kasserne er fyldt med sådanne ting. Arvestykker, som det er lykkes mig at få fingrene i. Ting, som jeg har samlet undervejs," forklarede han og løftede endnu en kasse op på bordet. Fyldt med

æsker i forskellige størrelser. Nogle betrukket med stof, andre var af pap eller læder.

Han åbnede en æske og løftede min hånd. Sekundet efter sad et glinsende smykke omkring mit håndled.

"Indholdet her er dit, hvis du vil have det," smilede han, mens jeg betragtede det smukke guldarmbånd. Kassen måtte indeholde en svimlende værdi af smykker.

"Det kan jeg umulig tage imod."

Han lo. "Alt, hvad der er mit, er dit," bemærkede han og så varmt på mig.

Jeg tog armbåndet af og lagde det forsigtigt tilbage i æsken. "Så lad os gemme tingene her, til vi får brug for dem."

Han stillede kasserne tilbage ved siden af min ensomme papkasse, mens jeg lyste rundt og opfangede et omrids af noget, som var betragteligt større end kasserne.

"Hvad gemmer du derhenne?" spurgte jeg og lyste imod genstanden.

Lucas gik forbi mig. I et enkelt træk fjernede han lærredsstoffet, og en stor, lys, poleret sten kom til syne. Jeg gik tættere på og lyste nysgerrigt mod den tekst, som var hugget ind i stenens overflade: *"Til minde om Lucas Salomon. Elsket søn og ægtemand."*

"Det er jo din gravsten!"

"Mindesten," korrigerede han roligt. "Jeg er jo aldrig ligefrem blevet begravet."

"Men, hvorfra ..."

Han nikkede eftertænksomt. "Mine forældre og Sophia rejste den i Godsets have året efter, jeg forsvandt. Jeg fandt den udenfor under en masse ragelse, da jeg opkøbte stedet."

Jeg lod fingrene glide hen over stenens kolde overflade, mens jeg betragtede ham indgående. "Så din fortid betyder altså noget for dig – det er ikke kun et lukket kapitel?"

”Min fortid er et lukket kapitel på det følelsesmæssige plan, men det afholder mig ikke fra at erindre den.” Han smilede tankefuldt.

Jeg slap stenen og stillede mig med ryggen til bordet. Jeg lagde lommelygten bagved mig, mens jeg stirrede eftertænksomt på hans ansigt. ”Kender Marcus til dit skatkammer?”

”Nej.” Lucas trådte hen imod mig.

”Jeg troede ikke, at vampyrer kunne have hemmeligheder for hinanden,” bemærkede jeg.

”Kun få hemmeligheder.” Han smilede gådefuldt.

Min hånd ramlede mod lommelygten og fik den til at trille ned fra bordet. Den ramte gulvet med en klirrende lyd, og rummet blev bælgmørkt.

”Ups ...” gispede jeg og klamrede mig til bordet, fordi blidheden gjorde mine ben usikre. Lucas’ kolde hænder lagde sig på mine arme.

”Det behøver ikke at være uhyggeligt,” hviskede han.

”Ser jeg skræmt ud?”

”Du ser smuk ud,” rettede han og kærtegnede min kind. Som en usynlig, kold og blid brise kyssede han mit ansigt og lod hænderne stryge op ad mine arme og ned ad ryggen.

Jeg stønnede frydefuldt og måtte give ham ret. Jeg kunne ikke se omridset af hans perfekte krop, men blidheden gav mig en helt ny fornemmelse. Hans hud føltes blødere, og jeg kunne tydeligt mærke hver eneste stenhårde muskel under den menneskelige overflade. Ansigtet var markeret, og de fyldige læber føltes som silke under mine fingerspidser. Lige nu var det lille kælderrum ikke uhyggeligt.

Hans læber besvarede ivrigt mit kys. Så søgte han ned mod min hals og kyssede stedet, hvor min puls bankede, og selv i mørket kunne jeg fornemme hans længsel.

Med en ukuelig vilje trak han sig væk, mens mine fingerspidser fandt hans læber og adskilte dem let. Jeg fulgte de glatte tænder,

til jeg fandt den skjulte forskel. Her standsede jeg og udforskede forsigtigt tanden. I et opslugt sekund pressede jeg fingeren imod og mærkede den skærende smerte, da spidsen trængte gennem huden.

Lucas greb lynhurtigt om mit håndled og trak min hånd væk. Han snerrede lavmælt.

”Det er okay,” stønnede jeg opstemt.

”Ikke endnu,” svarede han anstrengt. ”Jeg har givet dig mit løfte.”

”Og du har holdt dit løfte, men det behøver du ikke mere.”

Han hvæsedede, mens han knugede fastere omkring mit håndled. Af en eller anden årsag tændte det mit begær voldsomt.

”Jeg kan ikke blinde dig ordentligt i mørket,” knurrede han hårdt.

Det gik pludselig op for mig, hvad begæret søgte. Jeg ønskede smerten. Jeg ønskede at overdøve mine følelser med en fysisk smerte, der i sekunder ville tiltrække hele min opmærksomhed – der ville overbevise mig om, at jeg fortsat var i live.

Han løftede mig op på bordet, mens han stadig holdt hånden omkring min. Jeg vikledede benene omkring ham og tog imod sødmen fra hans tunge, mens han søgte op under min kjole. Med en sagte snerren trængte han ind, og vi bevægede os rytmisk hen over bordet.

”Bid mig,” stønnede jeg.

”Nej!” Han lagde mig bestemt ned mod bordet.

”Bid mig!” befalede jeg og borede neglene ind i hans ryg.

Han hvæsedede ophidset. Sekundet efter låste han mine arme og huggede tænderne ind i min hals.

Mit skrig fyldte det lille rum uden mulighed for at undslippe. Jeg vred mig under ham, mens jeg følte en sær tilfredsstillelse. I dette øjeblik var jeg ikke i stand til at tænke på andet end den tøjlesløse, lammende smerte.

Da Lucas slap mig, bevægede vi os intensivt hen over bordet. En ny fysisk sensibilitet overtog smerten og fik mig atter til at skrig.

Så løftede Lucas mig op, og i en omtåget tilstand fornemmede jeg, at det blev lyst omkring os. Først da jeg mærkede, at bordpladen var erstattet af bløde silkedyner, kom jeg helt til mig selv.

"Solen er stået op," sukkede jeg euforisk.

"Har du det godt?"

Jeg lo forundret. "Bedre end jeg har haft det længe," svarede jeg og følte mig overrasket over, at det faktisk var sandt.

Han lod fingrene løbe hen over de to friske sår på min hals. "Du gjorde det for svært for mig," beklagede han sig.

"Undskyld, jeg skulle ikke have tvunget dig til at bryde dit løfte. Det var egoistisk af mig."

Han satte sig op og trak mig med. "Jeg forstår det bare ikke."

Jeg sukkede og trak på skuldrene. "Den sidste uge har været et helvede. Jeg har det, som om jeg allerede er død; at alt omkring mig er gået i opløsning." Jeg kiggede vemodigt på ham. "Jeg ved ikke, hvad der gik af mig, men det føltes godt."

Han lagde armene omkring mig, og jeg hvilede hovedet imod hans bryst.

"Er du klar til at lægge det hele bag dig og køre herfra i dag?"

Jeg nikkede roligt. "Hvornår kører vi?" Jeg havde ingen anelse om, hvor Rådets hovedkvarter lå.

"Så snart vi er færdige. Køreturen tager det meste af dagen."

"Godt, for jeg er virkelig træt." Jeg strakte kroppen.

Lucas rejste sig og gik ud på badeværelset, mens jeg blev siddende og betragtede morgensolen. Det havde været en bemærkelsesværdig nat.

Nattens sanger – den ville jeg huske, når jeg tænkte tilbage på den sidste nat i min gamle verden.

Da jeg langt om længe sjuskede ud på badeværelset, var Lucas forsvundet. Jeg skyndte mig i tøjet og pakkede mine ting sammen.

Neden for trappen hørte jeg stemmer.

"Hej Jonas," smilede jeg og stillede mig ved siden af Lucas.

"Victoria," hilste han respektfuldt.

"Jonas holder Godset for os," bemærkede Lucas.

Jeg nikkede eftertænksomt. "Lov mig, at I passer godt på mine forældre."

Jonas smilede. "Du kan roligt rejse herfra. Jeg skal nok sørge for, at én af os bliver hjemme sidst på ugen," bemærkede han og fik mig til at se spørgende på Lucas.

"Din ceremoni," forklarede Lucas, mens jeg rynkede panden endnu mere. "Alle i Rådet vil være samlet til din omdannelse."

Jeg sendte Jonas et anspændt smil og undertrykte en skælven.

"Skal du have noget at spise, før vi kører?" spurgte Lucas.

"Nej, lad os bare købe noget på vejen," svarede jeg og følte pludselig en stærk trang til at komme hurtigt af sted.

Lucas så på Jonas. "Kontakt mig, hvis der opstår problemer. Ellers ses vi på torsdag."

De gav hinanden hånden, og Jonas sendte mig et venligt smil. "Vi ser frem til, at du bliver en del af vores samfund." Han nikkede anerkendende mod Lucas. "Du får en fantastisk skaber. Bedre findes ikke."

Lucas lo og gav ham et klap på skulderen.

Jeg smilede nervøst og knugede mine hænder omkring Skæbnekæden. Jeg havde stadig svært ved at se Lucas som ret meget andet end min kæreste.

Ud over min rejsetaske og en enkelt kuffert blev der ikke pakket andet i bilen. Jeg stod i hallen og stirrede op ad den store trappe, da Lucas kaldte ude fra bilen. Med et suk gik jeg ud i middagssolen og betragtede Godsets have. Adskillige forårsblomster havde fundet vej i de sporadiske solstrejf, og træernes knopper ventede på at eks-

plodere i spæde, lysegrønne farver. Den eventyrlige have. Mit lille fantastiske paradis midt i skovens skygge.

Lucas åbnede bildøren og så afventende på mig.

”Okay,” hviskede jeg og satte mig ind på det bløde sæde. Sekundet efter sad Lucas bag rattet og startede motoren.

”Jeg vil altid holde meget af det her sted,” mumlede jeg og betragtede haven, mens vi trillede ned ad alléen.

”Jeg ved, hvad du mener,” svarede han med et smil om munden.

Vi kørte gennem jernporten, og da lågerne lukkede sig bag os, kastede vi begge et sidste blik på Natskygge Gods og nattergalene, der vågede majestætisk over indgangen.

Så forlod vi Vestskoven.

Jeg lukkede øjnene og lænede mig tilbage. Jeg havde betragtet min gamle verden for sidste gang. Vendte jeg nogensinde tilbage, ville jeg se det hele med nye øjne. Jeg ville ikke være den samme. Verden ville ikke være den samme – alt, hvad jeg forlod nu, ville tilhøre en fjern og afsluttet fortid. Et lukket kapitel, som jeg ville gøre alt for aldrig at glemme.

10

DET VAR ET godt stykke hen på eftermiddagen, da Lucas puffede til min arm. Vi holdt stille foran en typisk motorvejscafe. Solen var forsvundet, og landskabet havde ændret sig.

"Hvor langt er vi kørt?" spurgte jeg og skævede til uret.

"500 km nordpå," svarede han. "Jeg tænkte, at du måske var sulten?"

Jeg smilede og strakte mig for at vågne helt. Det var længe siden, jeg havde sovet så tungt.

Vi steg ud og slentrede hen til caféen. En spinkel kvinde stod bag disken og kiggede nysgerrigt på os. Stedet virkede lige så forladt som landskabet udenfor.

"Velkommen," hilste servitricen med cigarethæs stemme. "Find et sted at sidde, så kommer jeg med menukortet." Hun stirrede betaget efter Lucas, mens han førte mig hen til et lille bord i det fjerneste hjørne.

"Det er ikke ligefrem en gourmetrestaurant, men det er den eneste, der er på de her kanter," beklagede han og trak stolen ud for mig.

"Det er fint – her er faktisk ret charmerende," lo jeg. "Nu er det jo heller ikke ligefrem gourmetrestauranter, du normalt opsøger."

Han smilede og lagde sin hånd over min.

Damen anbragte to slidte menukort på bordet.

"Noget at drikke?" spurgte hun.

"En cola og noget mineralvand," bad jeg.

"Og du?" Hun sendte Lucas et indsmigrende smil.

"Tak, jeg klarer mig for nu." Han så kort på hende.

"Jeg skal bare bede om en burger og en omgang pomfritter," bad jeg.

Damen skævede skuffet til menukortene. "Burger og pomfritter," gentog hun og forsvandt.

"Du plejer da at spise sundere."

"Jeg plejer at have et langt menneskeliv foran mig. Nu når jeg næppe at dø af fedme inden fredag."

Lucas lo. Han tog min hånd i sin og kyssede den.

"Er der lang vej endnu?" spurgte jeg, mens hans kys fik hårene til at rejse sig på min arm.

"Tre timers kørsel. Den sidste del af turen må vi klare til fods."

"Skal vi gå?" Det kom egentlig ikke bag på mig. Rådets tophemmelige hovedkvarter lå næppe ud til en offentlig vej som en åben invitation.

Han smilede gådefuldt, mens damen vendte tilbage med en enorm burger og pomfritter nok til flere personer.

"Og du har ikke fortrudt?" spurgte hun Lucas.

"Så vil du bestemt være til hjælp," svarede han venligt og så hende direkte i øjnene.

Hun svajede et øjeblik, inden hun vaklede tilbage til disken.

Jeg himlede med øjnene og satte tænderne i burgeren. "Er det 'medfødt', eller er det noget, man skal lære?"

Lucas mødte mit blik og fik mig omgående til at tabe burgeren. "Medfødt," kluklo han. "Men som alt andet kræver det øvelse at håndtere."

Jeg spiste lidt i tavshed, mens jeg flyttede mig uroligt rundt på stolen.

”Hvad gør dig nervøs?” Lucas studerede mit ansigt.

Jeg lagde en pomfrit tilbage på tallerkenen og sukkede hjælpeløst. ”Hvad nu, hvis jeg bliver helt håbløs? I har alle sammen så høje forventninger til mig, og jeg vil nødtigt skuffe nogen.”

”Medmindre du synes, at jeg er håbløs, så sker det ikke,” smilede han. ”Du bliver skabt af mit blod og oplært med mine egenskaber. Resten er du mere end klog nok til selv at klare.”

Jeg kiggede hurtigt rundt i caféen. Stedet var ikke passende for vores samtale.

”Lad os køre. Jeg kan ikke klemme en bid mere ned,” afgjorde jeg og rejste mig fra stolen.

Lucas gik hen til disken for at betale.

”Kig endelig forbi en anden gang,” smilede damen og lagde pengene i kasseapparatet.

Lucas lænede sig ind over disken og smilede forførende. ”Måske har vi smag for noget andet næste gang.”

Damen smilede forfjamsket. Hun kiggede nysgerrigt efter os, da vi forlod caféen.

Jeg faldt atter i søvn, mens bilen lagde kilometerne bag os.

Drømmen var stille. Faktisk var tavsheden så påfaldende, at jeg pludselig slog øjnene op og følte mig meget vågen. Mørket var begyndt at falde på, og Lucas’ ansigt lyste blegt i lyset fra instrumentbrættet.

”Vi er fremme om få minutter,” smilede han og så undersøgende på mig.

Jeg rystede på hovedet. ”Den er væk!” udbrød jeg og mødte hans blik. ”Din stemme! Den taler ikke til mig mere. Når jeg tænker over det, har der været stille et par dage nu – siden Rådsmødet.”

Han rynkede sine perfekte bryn. ”Hvad sagde gudinderne der?”

”*Vi venter dig!*” svarede jeg forbløffet, da det blev klart for mig, hvad ordene betød.

"Så er der vel heller ikke mere at sige. Du har truffet det valg, de ønsker. Nu skal det bare udføres!" Lucas smilede, mens jeg sendte ham et anspændt blik.

"Gør det dig slet ikke nervøs – din rolle i alt det her?" spurgte jeg.

"Jeg kan ikke blive nervøs," mindede han om.

"Du ved, hvad jeg mener."

"Jeg ser frem til at blive din skaber, så nej, tanken er nærmere ekstatisk," svarede han og anlagde et bredt smil.

Jeg skælvede og lagde armene om mig selv.

"Elskede ..." Lucas standsede bilen. "Alt kommer til at gå fint. Jeg skal nok sætte dig ind i det hele, inden det bliver torsdag."

Jeg nikkede uden at se på ham. "Hvorfor er vi standset?" spurgte jeg og kiggede ud i tasmørket. Bilen var parkeret bag noget buskads få meter fra vejen.

"Min faste holdeplads," svarede han.

"Nåh ... Er der langt derhen?" Jeg skævede til det klippefyldte terræn, der virkede som en halsbrækkende forhindring – ikke mindst på grund af mørket.

"En time, hvis du selv vil gå. Fem minutter, hvis jeg bærer dig."

"Så lad os tage den korte løsning."

Lucas forsvandt ud af bilen, og før jeg nåede at tage det næste åndedrag, havde han løftet mig op i favnen og udvisket omgivelserne.

Jeg havde aldrig rigtig forestillet mig Rådets hovedkvarter. Jeg havde heller ikke forestillet mig, at jeg nogensinde skulle sætte mine ben på stedet.

Da Lucas standsede foran nogle høje klippeformationer, så jeg mig forundret omkring. Vi var omgivet af skov, og duften af fyrretræer hang tungt i luften.

Ved en smal passage satte Lucas mig på jorden.

"Er det her?"

”Du vil blive overrasket,” smilede han og tog min hånd.

Vi smøg os ind i passagen, og den sidste rest af lys forsvandt. Efter fem, måske ti meter, standsede vi, og jeg hørte en dør blive åbnet. Så befandt vi os indendørs.

”Vent her.” Lucas slap min hånd. Øjeblikket efter kom der lys i en stor fakkel ved min side. Og som en flammende kædereaktion tændtes fakkel efter fakkel og afslørede en bred trappenedgang.

”Vildt,” stønnede jeg og så mig omkring.

Lucas førte mig ned ad trappen, der så ud til at være hugget ind i klippen. For enden åbnede han en stærkt pansret dør og trak mig med ind.

Endnu en fakkel igangsatte en dominoeffekt af ild, der fik mig til at måbe.

Vi befandt os på en stor repos få meter fra klippeloftet. Langt under os kom et gigantisk underjordisk rum til syne.

”Hold da ...” Jeg stirrede overvældet. Stedet var indrettet til at huse et parlament fra en fjern fortid. Kæmpemæssige antikke borde var opstillet i en hesteskoform med mindst halvtreds siddepladser. I den ene ende var anbragt en talerstol, og rundt langs væggene stod tusindvis af bøger.

Til forskel fra den moderne verden var der ingen computere eller andet elektronisk udstyr, og nøjagtigt som i Godsets kælder var der noget middelalderligt over stedet; noget ældgammelt, som indgød en højtidelig respekt.

”Velkommen til Rådets hovedkvarter,” sagde Lucas og kastede et ærefuldt blik ned i salen.

”Jeg ved ikke, hvad jeg havde forestillet mig,” hviskede jeg, ”... men intet i retning af det her!”

Han tog min hånd og trådte hen mod reposens kant. ”Lad mig vise dig resten.”

”Er der mere?” Jeg satte hælene i. ”Lucas, der er ingen trappe!”

”En sikkerhedsforanstaltning,” forklarede Lucas og løftede mig op i armene, og før jeg nåede at reagere, sprang han ned, mens jeg hvinede af skræk.

Han lo hovedrystende, da jeg fik styr på mine dirrende ben og sendte ham et afmålt blik. Jeg fulgte ham gennem det store rum, til vi trådte ind i en lang gang, hvor der var tre døre.

”Et badeværelse og to værelser,” forklarede han og åbnede den sidste dør. ”Og her kommer vi så til at bo.”

Jeg spærrede øjnene op.

”Det er jo helt rødt!” udbød jeg og trådte ind i værelset. Overalt dominerede den blodrøde farve.

Lucas lo. ”Hvad kan jeg sige ...”

”Excentrisk,” bemærkede jeg og sendte ham et forbeholdent smil. ”Men hvorfor er der i det hele taget værelser her på stedet?”

”Vi bor her fra tid til anden, når det ikke er muligt at integrere sig blandt mennesker. Jeg har opholdt mig her ad flere omgange.”

”Virkelig? Hvornår sidst?” ville jeg vide.

”Da jeg mødte dig.” Han smilede og trak mig ind i sin favn. ”Det er ret overvældende at møde sin udvalgte. Pludselig at fornemme en form for følelser, der ikke har eksisteret siden menneskelivet. Jeg blev nødt til at komme på afstand for at være sikker på, at det var virkeligt.”

”Du forsvandt i tre måneder,” bemærkede jeg og mærkede mit indre tomrum.

”Måske ønsker du nu, at jeg var blevet væk?”

Jeg lagde armene omkring hans nakke og så ham i øjnene. ”Nej, ikke for noget i verden— ikke engang mit liv!”

Han kyssede mig blidt og smilede eftertænksomt mod mine læber. ”Jeg blev selv omdannet i dette værelse.”

”Virkelig?” Jeg lo anspændt og slap ham.

”Skæbnen,” bemærkede Lucas og gav sig til at tænde op i brændevovnen.

Jeg smilede let. "Er vi alene her?"

"Vincent ankommer på torsdag. Indtil da er vi alene."

"Og hvorfra får jeg noget at spise?"

Han nikkede roligt. "Marcus har sørget for brød og frugt her. Alt andet henter vi. Der ligger en by fyrre kilometer herfra."

"Og hvordan får du noget at spise?"

Han spidsede munden, mens jeg satte mig på sengen og nærlæste hans ansigt.

"Du skal ikke spise?"

"Kan du huske, hvad jeg har fortalt dig om omdannelsesprocessen?" spurgte han og satte sig ved min side.

"Jeg forsøger at lade være med at tænke på det," hviskede jeg.

Lucas strøg mit hår tilbage over min skulder og betragtede kortvarigt min hals. "Min egen blodbeholdning må være helt nede på et minimum, hvis jeg skal være i stand til at rumme det blod, jeg dræner fra dig. Desuden bliver jeg nødt til at være knap så beskyttende, hvis jeg skal være rede til at afslutte dit menneskeliv."

Jeg rykkede mig instinktivt væk og krummede mig lidt sammen.

"Du mener, at du bliver nødt til at være sulten og aggressiv?" Jeg genkaldte mig billederne fra den sidste stund, jeg huskede i Hectors fangekælder. Det øjeblik, Lucas låste mig fast i sine arme og satte tænderne i min hals.

Lucas rakte hånden ud og aede mig blidt på ryggen. "Jeg mener sulten og mindre koncentreret om at være menneskelig. Det er vigtigt, at jeg er fokuseret på at fuldføre opgaven frem for at opretholde min menneskelige facade eller nedtone mine instinkter."

Jeg rejste mig hurtigt fra sengen og gik et par skridt væk. "Det er skræmmende, at du er så opsat på noget, der virker så absolut modbydeligt i mine tanker."

Han stod bag mig på et splitsekund og lagde sine arme tæt om-

kring mig. ”Jeg har lovet at passe på dig. *Det* løfte kan du ikke få mig til at omgå.”

Jeg trak lidt på smilebåndet. Så sukkede jeg. ”Lucas, jeg er ikke længere bange for at dø, og smerterne frygter jeg heller ikke. Det er måden at dø på, der gør mig angst. Det er så makabert. Det giver mig en modstridende følelse, som jeg har svært ved at abstrahere fra. Tanken bringer alt for mange ubehagelige associationer frem.” Jeg kunne høre Lisas sidste rædselsvækkende skrig for mit indre øre, mens billederne af Rebeccas livløse krop stod frisk i min erindring. ”Jeg får lyst til at kæmpe imod. Nedkæmpe og afstraffe!” tilføjede jeg og blev overrasket over min egen fastforankrede vilje bag ordene.

Lucas sendte mig et let smil, men under smilet var alvoren tydelig. ”Vincent er overbevist om, at du bliver noget ganske særligt. Jeg tror, at han har ret.”

”I bliver sikkert skuffede,” sukkede jeg.

Han rystede på hovedet. ”I det mindste har vi hinanden for evigt – det er da noget ganske særligt.”

Jeg stillede mig på tæer og kyssede ham let. ”Kun hvis du opfører dig ordentligt, ellers risikerer du at miste din uendelige skæbne.” Jeg sendte ham et overlegent smil.

Han kneb øjnene sammen, og i næste nu landede vi på sengen. ”Man slår aldrig sin egen skaber ihjel! Vigtig regel!”

Jeg lo og satte mig hen over ham. ”Er der andre vigtige regler, jeg bør kende, inden jeg træder ind i din verden,” spurgte jeg og lagde hans hænder fast mod madrassen.

”Man skal altid adlyde sin skaber,” svarede han overbevisende.

Jeg strammede grebet om hans håndled, mens jeg lænede mig forover og nippede ham let på halsen. ”Ligesom du altid adlyder Marcus?”

I løbet af et splitsekund lå jeg nederst.

”Interessekonflikt,” mumlede han uden at kommentere det nærmere.

Jeg tog fat om hans nakke og løftede mig op mod hans læber.

”Du er min vigtigste prioritet,” fortsatte han. ”Det kan ingen regler ændre på.”

Jeg flettede mine fingre ind i hans tykke, bløde hår. Som menneske havde jeg også valgt Lucas som *min* vigtigste prioritet. Jeg havde vægtet ham højere end min familie, højere end min verden og mit eget liv. Om blot tre døgn ville alting forandre sig – forandre mit væsen. Hvad ville jeg vågne op til, når jeg ikke længere var menneske? Hvordan vægtede jeg mine prioriteter, når følelserne var forsvundet?